

Persbericht museum Dhondt-Dhaenens: Thomas Lerooy en Maki Na Kamura

Twee verschillende najaarstentoonstellingen in het MDD van 15.10.2017 tot 04.03.2018

Vanaf zondag 15 oktober kan u in het museum Dhondt-Dhaenens (Deurle) twee verschillende tentoonstellingen bezoeken. Playground van Thomas Lerooy en Steine legen, Äpfel lesen van Maki Na Kamura. Beide kunstenaars putten inspiratie uit de kunstgeschiedenis en vertalen op geheel eigen manier verschillende elementen in hun werk. Terwijl de Belgische Lerooy de ene helft van het MDD volledig naar zijn hand zet als zijn persoonlijke blokkendoos, zal Na Kamura (Japan, woont en werkt in Berlijn) met haar landschappen de fijne lijn tussen abstractie en figuratie bewandelen.

Thomas Lerooy *Playground*

15.10.2017 – 4.03.2018

In zijn werk speelt Thomas Lerooy voortdurend met motieven en thema's, met vormen, materialen en kleuren. Zijn werk ontstaat door een bijna magische verbeeldingskracht waarin hij het hier en nu samen klutst met onder meer kunsthistorische, folkloristische of natuurwetenschappelijke referenties die schijnbaar niet combineerbaar zijn, tenzij in zijn intuïtieve 'verbeelding'. Zowel het idee van het spel als het hernemen van gekende of bestaande beeldmotieven om er iets nieuws mee te creëren komen heel expliciet aan bod in *Playground*. Thomas Lerooy interpreteerde daarom de tentoonstellingsruimte als zijn blokkendoos, waarin hij speelblokken op maat van het museum bouwde en ze inkleemde in de ruimte om zo een labyrintisch parcours te vormen.

De verschillende 'speelblokken' vormen samen niet alleen een tentoonstellingsparcours, maar ook een sculptuur op zichzelf die je van binnenuit beleeft, zonder de mogelijkheid te krijgen ze van bovenuit te beschouwen om het geheel te overzien. De geometrische vormen en primaire kleuren van de 'speelblokken' refereren tegelijk aan het abstract modernisme van de jaren 1910 en 1920, zoals de kunststroming De Stijl van Piet Mondriaan en Theo Van Doesburg. Hiermee introduceert Thomas Lerooy een vreemde en eerder onverwachte betekenislaag in zijn werk aangezien het tot nog toe eerder in verband gebracht werd met een vaak duistere en onheilspellende beeldtaal. Even onverwachts is de stapel affiches in de eerste ruimte, een werk dat lijkt te dienen als introductie voor *Playground*. De uitgesneden vormen in de affiches stellen heel ordentelijk de twaalf ruimtes voor waarmee Thomas Lerooy speelt in zijn project *Playground*. Tegenover de orde in de affiche heerst evenwel een zekere chaos in het museum door de manier waarop de werkelijke ruimtes in elkaar geschoven werden.

De verschillende ruimtes herbergen telkens één enkel werk of een reeks van thematisch verwante tekeningen of sculpturen. *Playground* is echter allerm minst een retrospectieve, veeleer is het een aaneenschakeling van thematische sprongen waarbij nieuw en iets ouder werk aan elkaar geregen

worden. Een belangrijke rode draad doorheen het werk van Thomas Lerooy is de spanning tussen vormelijke schoonheid en het nietsontziend verval, het abjecte en het lelijke. Alles vervalt nu eenmaal maar niets gaat verloren, zoals ook het dode lichaam uiteenvalt in miljarden atomen om vervolgens opnieuw opgenomen te worden in de keten van het leven. Van een broze schoonheid zijn onder meer de slapende of dode vogeltjes die hun laatste nest vonden in een kapotte bal, of de brokken steen die nog hopeloos samengehouden worden met plakband in het werk *Beauty in the shadow of the stars*.

Het magnum opus in de totaalinstallatie is de monumentale fontein waarop putti met doodshoofd zitten of liggen en allerlei scabreuze handelingen verrichten. De sculptuur herinnert aan de monumentale beeldhouwwerken die voornamelijk in de negentiende eeuw hoogtij vierden, met het werk van Auguste Rodin als belangrijkste voorbeeld. De putti zelf lijken uit een groteske parallelle wereld te komen die herinnert aan de irreële en vaak provocerende werken van Belgische symbolistische kunstenaars als Félicien Rops en James Ensor. De fontein brengt ook een van de eerste bronzen sculpturen van Thomas Lerooy in herinnering, *Le petit Jean*, een gelijkaardige putto die in de lente van 2006 vanop het dak van dit museum plaste in de richting van de bezoekers.

In het werk van Thomas Lerooy lijken verschillende realiteiten, met elk hun eigen wetmatigheden, bovenop elkaar te bestaan. Je tuimelt van de ene beeldtaal in de andere, op zo'n manier dat dood en eeuwigheid elkaar ontmoeten, maar ook schoonheid en lelijkheid, orde en chaos, het theatrale en de intimiteit, drama en humor... Samen vormen ze een complex oeuvre dat tegelijk ontroert en beroert, choqueert en beklijft!

Tekst: Tanguy Eeckhout

Biografie Thomas Lerooy

Thomas Lerooy (°1981 Roeselare) leeft en werkt in Brussel. Zijn werk is vertegenwoordigd in verschillende publieke collecties, waaronder Centre Pompidou, Parijs, en Belfius Art Collection, Brussel. Naast diverse groepstentoonstellingen, had Thomas Lerooy verschillende solotentoonstellingen in binnen- en buitenland. Tot zijn belangrijkste solotentoonstellingen behoren: *Beauty in the shadow of the stars*, Petit Palais, Musée des Beaux-Arts de la Ville de Paris, Parijs; *Hole in the sky*, Kunsthalle Krems, Oostenrijk; en *Something in between*, Künstlerhaus Bethaniën, Berlijn.

Thomas Lerooy wordt vertegenwoordigd door Gallery Rodolphe Janssen, Brussel, Gallery Nathalie Obadia, Brussel en Parijs, en Galleri Brandstrup, Oslo.

In 2009 werd in het Museum Dhondt-Dhaenens op het dak van het museum een van de eerste bronzen sculpturen van Thomas Lerooy getoond, *Le petit Jean*.

www.thomaslerooy.com

Thomas Lerooy

Fall For Gravity, 2016

Bronze, bird with silver patina, painted balloon

ø 20 cm

ø 7 7/8 in

Ed #5 + 2AP

© studio Thomas Lerooy, Brussels

Courtesy van de kunstenaar, rodolphe janssen, Brussel en Galerie Nathalie Obadia, Parijs/Brussel (Photo: HV Studio, Brussels)

Thomas Lerooy

Beauty in the Shadow of the Stars, 2015

Bronze

100 x 400 x 300 cm

39 3/8 x 157 1/2 x 118 1/8 in

Ed #5 + 2AP

© studio Thomas Lerooy, Brussels

Courtesy van de kunstenaar, rodolphe janssen, Brussel en Galerie Nathalie Obadia, Parijs/Brussel (Photo: HV Studio, Brussels)

MAKI NA KAMURA *Steine legen, Äpfel lesen*

15.10.2017 – 4.03.2018

Een artistieke zoektocht naar het belang en de kracht van het medium vandaag ligt aan de basis van Maki Na Kamura's (Japan, woont en werkt in Berlijn) levendige schilderkunst. Aan de hand van een uiterst individueel kleurenpalet en schildertechniek, zet Maki Na Kamura eigentijdse picturale ruimtes neer. Na Kamura verweeft in haar schilderkunst composities en motieven van klassieke meesterwerken van kunstenaars als Giorgione, Nicolas Poussin en Jean-François Millet, maar doet ook een beroep op de Oosterse kunstgeschiedenis en filosofie. Eerder dan een louter citeren, gaat ze op een eigenzinnige manier op zoek naar de picturale kwaliteiten en eigentijdsheid van haar inspiratiebronnen.

In de tentoonstelling worden verschillende werken uit de reeks *Steine legen, Äpfel lesen* getoond. In de schilderijen herkennen we de arenleessters uit het gelijknamige werk van Jean-François Millet uit 1857. In plaats van graanoverschotten, rapen de drie arme boerenvrouwen gouden appels, een motief dat werd ontleend uit het schilderij *Atalanta en Hippomenes* (1625) van Guido Reni. Door de gebogen poses en vrije schildertechniek, verkrijgen de vrouwenfiguren in Na Kamura's schilderijen bovendien een ambigue status, waarbij ze het midden lijken te houden tussen mens en dier. Door de versmelting van Millets sociaal-politieke thema van zwaar vrouwenlabeur met de Griekse mythe, krijgen de schilderijen een poëtische, maar ook ironische ondertoon. In de reeks schuilt een knipoog van de kunstenaar naar het Westerse consumentisme vandaag en de eeuwenoude spanning tussen natuur en cultuur.

De schilderijen van Na Kamura bezitten de bijzondere kwaliteit tegelijk figuratief en abstract te zijn. Een abstracte compositie van dynamische vormen, kleuren en lijnen, maakt snel plaats voor een landschapsscène gevuld met figuren en motieven – en omgekeerd. In haar *See*-schilderijen bijvoorbeeld, weifelt onze blik tussen een blauwe, vlakke kleurenvlek en een desolaat meer in een landschap. Hiermee biedt de kunstenaar een antwoord op het beroemde dictum van Clement Greenberg, die stelde dat de moderne schilderkunst de 'flatness' of de tweedimensionaliteit van het doek hoorde te benadrukken. Volgens Na Kamura zijn de beste schilderijen uit de kunstgeschiedenis echter deze waarbij figuratie en abstractie als van zelf moeiteloos convergeren.

Dit spel met perceptie is ook aanwezig in de manier waarop de illusie van diepte wordt gecreëerd. De schilderijen zijn opgebouwd uit verschillende transparante kleurvlakken waarbij het onderscheid tussen voor- en achtergrond verdwijnt. Terwijl realistische landschappen vaak een statische indruk geven door het gebruik van horizontale lijnen, vermenigvuldigt en onderbreekt Na Kamura de horizon. Ze stelt dat 'de horizon uitgevonden werd door schilders', aangezien de horizon in de natuur niet bestaat als een fysieke lijn of zone. Net zoals in de werken van de Japanse prentkunstenaar Hokusai (1760-1849), die ook voor kunstenaars als Degas en Van Gogh een bron van inspiratie vormden, wordt in Na Kamura's schilderkunst het in het Westen eeuwenlang dominante lijnperspectief aan banden gelegd.

In haar werk is niets wat het lijkt. De kunstenaar benadert de wereld als de som van al haar potentiële percepties waarbij ze de toeschouwer dwingt tot 'kijken' in plaats van 'zien.' Dit wordt ook beklemtoond in de titels van de werken. Waar de titel *DL* staat voor "Depiction Lies" (een afbeelding liegt), staat de afkorting *LD* voor "Landschaftsdarstellung" (landschapsvoorstelling). De invulling van haar werken behoort toe aan de individuele verbeelding van de toeschouwer. Dit idee herinnert aan een passage uit het essay *Never-ending Garden* (1967) van de Japanse dichter Yukio Mishima die zijn ervaring in een traditionele Japanse tuin beschrijft: "Als je je blik toelaat om [in de tuin] rond te dwalen, slechts half, dan wordt er een hele nieuwe wereld geopend. (...) De ontelbare dwalende blikken geven de kijker de mogelijkheid om een oneindig aantal wereldbeelden te ervaren." Deze tentoonstelling werd gerealiseerd in samenwerking met Museum Osthaus Hagen.

Tekst: Charlotte Crevits

Biografie Maki Na Kamura

Na haar studies aan de Aichi University of Fine Arts and Music en de bekende Kunstakademie Düsseldorf, waar ze studeerde onder Jörg Immendorff, verhuisde Maki Na Kamura naar Berlijn. Ze ontving de "Prix Marcel Broodthaers — en peinture" (2012) en de "Falkenrot Preis" (Künstlerhaus Bethanien, Berlin, 2013). In 2009, ontmoette Na Kamura de Berlijnse kunsthandelaar André Schlechtriem; er volgden 4 tentoonstellingen in zijn galerie. Na Kamura had nadien onder meer solotentoonstellingen in Setareh Gallery, Dusseldorf; Galerie Knoell, Basel; Bilbao Arte – centro de arte contemporáneo, Bilbao; en Oldenburger Kunstverein.

Maki Na Kamura wordt vertegenwoordigd door Galerie Knoell, Bazel en Contemporary Fine Arts, Berlijn.

In de zomer van 2016 werden enkele landschapsschilderijen van Na Kamura getoond in het Museum Dhondt-Dhaenens in de Biënnale van de Schilderkunst.

www.maki-na-kamura.com

Maki Na Kamura, "DL XX - after Giorgione", 2017 / Photo: Jens Ziehe / courtesy of the artist and Contemporary Fine Arts, Berlin

Jean-François Millet, *Arenleessters*, 1857

Guido Reni, *Atalanta en Hippomenes*, 1625